

Novell 8C

2023-10-30 22:20 - 2023-10-30 22:40

Oskar Wahlberg

Oskar Wahlberg

Fråga 1

Skriv din text här:

Svar

Skatten under Svarta berget

Ragnar stiger iland på de karga klipporna. På marken ligger ett tunt lager snö. Träden är brandgula och på stammarna letar mossa sig uppåt. Ragnar andas in den friska luften. Stunden avbryts av att styrman också går i land med resten av manskapet.

När kvällen kryper sig på har mannarna lyckats få upp lägret. De sitter nu och sjunger visor vid lägerelden. Självsitter Ragnar på en mossig stubbe i skogsbrynet. Han tänker på Sigrid, hans hustru. Det är hon som styr riket nu när han är borta.

Den kvällen är han först i bädd. Han måste vara uppe tidigt nästa dag.

Tidigt på morgonen nästa dag har manskapet packat ihop och gör sig redo för att fortsätta framåt. De flesta vet inte ens varför de är på upptäcktsfärd. Men Ragnar vet. När hans far, Kung Ragnolf dog lämnade han efter sig en stor silverskatt under ett berg åt sina söner.

Han vet att även hans broder, Harald är ute efter silverskatten. Hans mannar är något färre, men de är skickligast i Midgård med pil och båge.

Männen närmar sig nu foten av ett stort, svart berg. Vädret börjar försämrats och snöfallet blir mer intensivt. Efter timmars vandring börjar de närma sig mittpunkten. I snöyret kan Ragnar urskilja ruinerna av en borg. Mannarna börjar bli trötta vid det här laget och kvällen kryper sig på, så Ragnar bestämmer sig för att göra upp läger i ruinen för natten.

Taket har rasat in sedan länge och ett av tornen har kollapsat. Ett lager snö täcker golvet och vedträna i härden har sedan länge ruttnat bort. Manskapet gör sitt bästa för att göra sig bekväma för natten. Ragnar själv sätter sig under murens överkant i skuggorna. Han tar fram sin faders svärd som han har haft i sidan under hela resan. Han studerar det. Förundras över de små detaljerna, det förgyllda handtaget, den vassa klingan. Och fars namn inristat i stålet $\text{ᚱ}\text{Á}\text{G}\text{L}\text{O}\text{I}\text{F}^*$

Han vänta tills männen har somnat, sedan smyger han ut. Natten sluter sig som ett kompakt mörker kring honom. Snöflingor yr runt om hans kängor när han pulser genom snön.

Efter en kvarts vandring kommer han fram till en avsats. Långt nedanför honom ringlar sig en ravin genom berget. Ragnar kan inte hejda sig, hans nyfikenhet tar över, och han börjar leta efter en väg ner. Han behöver dock inte leta länge, för snart finner han en sluttning som är precis bred nog att gå på, som leder längre ner i avgrunden.

Marken är hal, bergsväggen är skrovlig och repig, och det känns som att botten av ravinen bara kommer längre bort för varje steg han tar.

Plötsligt känner Ragnar hur marken börjar glida bort från under hans fötter, marken skakar, småsten faller uppifrån. Med ett brakande ljud tumlar han nedåt mot botten...

Snabbt sätter sig Ragnar upp. Vinden susar. Han sitter i midjedjup snö nere i avgrunden. Han kan inte se mycket, då bergsväggarna blockerar månens ljus från att nå ner. Han ställer sig upp, känner i sidan av skärpet, svärdet är borta. Han ser sig omkring, och en bit bort ser han den avbrutna klingan sticka upp ur snön. Han går dit, och just som han ska dra upp svärdet ur snön tittar han upp mot ravinens topp. Där ser han tusen små stjärnor blinka mot honom. Men något är fel... De rör på sig. Snart inser Ragnar att de lysande prickarna inte är stjärnor. De är vargar. Och de är många.

Ragnar gör sig redo för att bli sliten i stycken, men just som den förste vargen är framme viner en brinnande pil genom luften. Den landar bara någon meter ifrån Ragnar. Den ryggar tillbaka. En pil till kommer. Den här gången träffar den en varg. Den gnyr av smärta, och faller ihop. Plötsligt kommer en skur av pilar. Ragnar slänger sig ner på marken. Himlen lysas upp när hundra brinnande pilar flyger genom luften. Det är ett brinnande inferno. Brand flammorna hör Ragnar hur vargarna ylar och flocken retirerar. Snart är allt tyst.

Snön är röd av blod. Överallt sitter pilar nedkörda i marken. Ragnar tittar upp, och ser hur hans räddare kommer ridande ner för branten. De bär mantlar med svarta huvor som lägger ansiktet i skugga. De rider på stora, ståtliga hästar som även de bär rustning.

Snart är ryttarna framme. De saktar ner framför Ragnar, och deras ledare kliver av från sin häst. Ledaren är en lång och reslig typ. Ragnar kan se hur tippen av hans pipskägg sticker ut från under huvan. Mannen tar av sig huvan, och Ragnar kan inte tro sina ögon när han ser sin bror, Harald, stå framför honom i egen hög person.

-God morgon, broder, säger Harald. Jag såg att du hamnat i knipa, så jag tänkte att du kanske behövde lite hjälp.

Ragnar är för överraskad för att ens säga något, så han nickar bara och ser ner på sina kängor.

-Tråkigt det där, nickar Harald och gör en gest mot svärdet. Här, den är bättre än inget, säger han och räcker Ragnar en dolk.

Ragnar tar emot den och stoppar den i sidan av skon tills vidare.

-Vi är på jakt efter fars silverskatt, får han till slut ur sig. Den han gömt under berget.

-Ni med? säger Harald överraskat. Mina mannar och jag har letat efter den där förbannade skatten i veckor, men vi har inte gjort några vidare framsteg. Men du, Ragnar, du verkar ha lyckats.

Han gör en gest mot något bakom Ragnar. Han vänder sig om, och där ser han något som han inte lagt märke till innan. En stor, mörk ekport med ᚼᚱᚱᚱᚱ * inristat över. Ragnar kan inte hejda sig, han springer fram mot porten och sliter upp den. Bakom den finns en lång, mörk korridor. Han följer den, och på andra sidan finns ett enormt grottrum. Längst marken rinner en liten bäck, uppe i grottans tak lyser solljuset in genom stora glipor, och i mitten av rummet ligger en gigantisk hög av skatter. Silvermynt, svärd, ljusstakar, och alla andra rikedomar gudarna kan erbjudas.

Han springer fram, klättrar upp för skatthögen, med Harald hack i häl.

-Skatten är vår, broder! skrattar Ragnar när han når toppen av högen.

-Sannerligen, broder. Sägar Harald med en själlös ton i rösten.

Ragnar går fram till en särskilt glänsande silverkrona och lyfter upp den, studerar den noggrant.

Plötsligt känner han en skarp smärta i ryggen. Han ser bak och ser Harald stå där med en kniv i handen. Den är röd med blod.

-Jag är ledsen. Viskar Harald. Jag kunde inte låta dig ta skatten.

Plötsligt kommer Ragnar ihåg dolken i kängan. Han sliter upp den och borrar in den djupt i Haralds bröst. Han blir blek. Skjortan färgas röd. Han vacklar bakåt och faller ner för högen. Ljudet av klirrande mynt hörs när hans kropp landar. Ragnar känner hur all kraft håller på att försvinna ur honom.

I fjärran hör han hur hans mannar sliter upp ekporten och ropar efter honom. Han ler svagt. Ett vitt ljus börjar leta sig in i ögonvrån. Sedan bleknar allt, och han ser ett litet ljus i slutet av en lång tunnel. I slutet står Ragnolf med öppna armar och väntar. Ragnar springer fram och omfamnar sin far. Och sen blir allt svart.

*Obs: ska föreställa runskrift
Ord: 1214 Tecken: 6766